

Bellaterra, 30 setembre del 1962

CAIC/0439

UAB
Biblioteca d'Humanitats

Estimat fill:

Ahir, en un mateix correu, vaig rebre les dues cartes que contesto del 23 i 25 d'aquest mes. Ho faig a la vista de les claus del pis segon, porta primera, del carrer Compte d'Àgara, de San Cugat del Vallès. Me les lliuraren ahir a darrera hora, prèvia signatura del document de que vaig parlar-te i pagament del lloguer del mes d'octubre. Aquest matí l'anirem a veure amb en Joan i la Montserrat, per a estudiar el parament. No en parlaré més,, er a no crear-vos il.lusions ni desencisos: procurarem que us sigui acollidor i us faci bon efecte.

Ahir, també, quan no havia acabat de llegir les dues cartes, em sorprengué la trucada telefònica de l'Àngel Messeguer. Em feu un salt el cor, puix el creia a Mèxic. Tot seguit m'asaltà l'idea de que la seva permanencia a Barcelona privaria el compliment del seu oferiment i hauries de pagar el complement del viatge pel teu esforç. Ell mateix acuità a tranquil·litzar-me, sense necessitat de que jo li exposés el meu temor: em digué que foren la Quimeta i la seva filla les que arribaren a Mèxic el dia 25, amb instruccions precises per a que et fos lliurat l'import que mancava per a completar el preu dels passatges. Si ha estat així, la cosa haurà anat molt bé, perquè podreu fer el viatge amb una mica mes de folgança i instal·lar-vos sense premiosos acuitaments.

A San Cugat els Jesuites hi tenen establert un important centre d'ensenyament secundari i, ara de poc, se'ls ha concedit la facultat d'eixamplar les seves activitats a l'ensenyament superior, amb validesa universitaria. Hi ha, també, una Acadèmia particular de gran prestigi. Pel que fa a les nenes, es dona el cas de que s'hi havien establert unes monjes franceses, que foren obligades a desplaçar-se a Valldoreix, perquè unes altres monjes del país maldaren per a que se n'anessin, al·legant la competència que els fèien. A Valldoreix, segons m'han iformat, s'hi han instal·lat molt bé, i per mitjà d'un autocar recullen alumnes de Sant Cugat i punts circumdants i les tornen a casa. De moment podria ésser la solució. L'autocar passa, precisament, per davant el que ja en diem "casa vostra". L'ingrés al Liceu Francès de Barcelona (difícil, i més ja vancat el curs) creu el senyor Arnau que la seva influència el farà possible, però estima necessari no donar cap pas fins el moment precís. En tot cas caldrà pesar les avantatges i els inconvenients, del desplaçament diari des de Barcelona.

Rosa: tinc una idea molt vaga de la visita de la teva amiga Teresa Aimèric i absolutament negativa sobre el seu domicili. Preguntaré als amics Sala i Vidal si la coneixen, i si puc localitzar-la ja l'informaré de la vostra arribada. Ens complau molt que estigueu tots tant animats i contents de retornar, i creu que us esperem amb la mateixa il.lusió. A San Cugat hi viu una minyona que havien tingut, i es va casar amb un dels mestres d'obra que treballaren en la construcció de la casa de Bellaterra. Ens l'estimem molt i ens estima. D'altra banda el seu marit deixà l'ofici de paleta i treballa a can Sirven, desplaçant-se diàriament de San Cugat a Barcelona. T'ho anticipo, només, perquè tinguis la tranquil·litat de sapiguer que no et trobaràs del tot isolada. Per bé que la mare ja et presentará als llocs de proveïment, perquè la consideren molt com a assídua i bona clienta de Bellaterra.

Estic del tot despistat sobre el temps que el vaixell emplea de Veracruz a Nova-York i aci, a Bellatera, no tinc elements per a estudiar-ho. Em penso que encara us podré escriure a Nova-York, passatgers del COVADONGA

de novelles encara ambro altre 2 mes. Bon viatge!!
Caldé

Intermediet en un dels hem l'init per l'original uterinfic, que embla tot els